

BOGOLJUB TUJINI

Štev. 42., Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 17. oktobra 1948.

UČIL JE Z BESEDO IN ZGLEDOM

(Za god sv. Janeza Kancija)

Doma je bil v mestu Kenty v krakovski škofiji. Bil je priden in talentiran študent in tako je dosegel najvišje akademske časti. Postal je duhovnik in profesor. Tako je zamenjal šolsko klop s šolskim katedrom. Tode učil je z besedo in zgledom.

Kristus je o učeniški službi judovskih duhovnikov izrekel strašno sodbo: "Po njih besedah se ravnajte, njih del pa ne posnemajte". Učiteljska služba bodi učitelju v slavo in zveličanje, bodi pa tu učencu za vodilo k učenosti razuma in k spopolnitvi srčne kulture. Če učitelj meni, da je dovolj storil, če je pamet učenca izgladil in napolnil z učenostjo - je v zmoti. Storil je samo polovico svojega dela. Tudi srčno kulturo učenca, njegov značaj je treba oblikovati. Zato leži polnost učeniške službe v besedi in v živem zgledu.

V sv. Janezu Kancijanškemu so učenci imeli tak zgledni lik učitelja. On je polnil njih pamet z učenostjo, njih srca pa je oblikoval s svetostjo zgleda.

Vsaka večja naselbina današnje kulturne Evrope ima svojo šolo, vsak trg ima srednje šole in visoke šole niso nobena redkost. Živimo v času visoke kulture. Pa vendar nam ves študij, vse šole ne morejo prinesiti tako zaželenih socialnih ureditev med stanovalci in med narodi. Najbolj učeni sistemi, najbolj učene glave nimajo še v sebi sile in sredstev: narediti človeka srečnega. Sama učenost besede pusti človeka mrzlega, tujega, sovražnega.

Vsaka šola, vsaka šolska soba, vsaka šolska ura bi morala imeti še oddelek za vzgojo srca, za zgled, za šolo življenja.

Prav v tem leži tisti ledenomrzli dih modernega framašonskega šolstva. Hočem nabasati učenčevo glavo z vso moderno tehniko - njegovo srce me pa ne zanima. Kdor poudarja samo učenost in vzgojo izključuje, je mojster - skaza; kdor pa samo srce vzgaja in šolo učenosti zanemarja - je iste sodbe vreden. Zato bodi svetilcilj učiteljskega poklica: uglajen razum in plemenito srce.

Vsakemu očetu in materi je dana naloga izoblikovati razum in srce otroka. Otroci, ki ničesar ne znajo in ne vedo, so nadloga človeške družbe. Otroci, ki veliko znajo, pa imajo nevzgojeno srce, polno hudobije - so desetkratna nadloga človeške družbe.

Ko poljski in litvanski narod sv. Janeza Kancija prištevata k svojim narodnim zavetnikom, s tem nehote poudarjata potrebo po učenih in srčno svetih ljudeh. In to je klic vsega našega časa: dajte nam izobraženih in svetih ljudi; treba nam je svetih mož in žena, treba nam je tudi izobraženih mož in žena.

Izobraženost in svetost se ne sme deliti tako, da bi bil eden samo izobražen, drugi samo svet. Iz izkustva vemo, da se nam je s a m o izobraženih bati, ki bi bili brez božje kulture srca.

Naša domača vzgoja naj v mejah svojih možnosti vzgaja v

otroku razum in srce. Isto delo naj šola nadaljuje. Razum in srce oboje bodi v človeku oblikovano. Razum oblikuje beseda, srce pa oblikuje v otroku zgled učitelja.

Če bi v tem pravcu morda študirali naše učne načrte, koliko važnosti se polaga na vzgojo razuma in koliko na vzgojo srca - bi bil to zelo zanimiv in potreben študij. Prav v tem vidimo, kako je služba učitelja težka, kako vsak učitelj zasluži visoko spoštovanje. Saj bi on moral biti učenjak in svetnik v eni osebi, ki bo s svojo modrostjo oblikoval otroka, oblikoval naša desetletja, koval novi, lepši čas.

Tako boš tudi razumel trdi boj in silno odločnost madžarskega kardinala in katoličanov za katoliške šole. Šola, ki otrok ne vzgaja za Boga, jih nujno vzgaja v pogubo človeške sreče na zemlji. Če hočeš dokazov za to trditev - odpri oči in študiraj naš čas in človeka. Če si iskren - boš priznal in pritrdil.

Cerkev je vedno pospeševala šolstvo, ona je s šolstvom takorekoč začela. Po dobri šoli želi dati narodu dobrih ljudi, Bogu pa plemenitih kristjanov.

Ni bil naš namen zabavljati čez šolo, hoteli smo samo voditi našega bralca v svete šolske prostore in mu tu razkazovati silno odgovornost in pomembnost šole, ki nam vzgaja razum in srce. Rajši bomo opravili kak očenaš v te namene, da bi našo mladino vodili do najvišjih učenosti, pa tudi do najvišje srčne kulture. Cerkev podpira v njeni učiteljski službi sam Sveti Duh. Naj bi isti Duh božji razsvetlil in vodil vse delo za vzgojo naše mladine.

ZA VSAK DAN

Š e k r e p o s t l j u b e z n i d o b l i ž n j e g a .

Ker je to najvišja krepost, je umljivo, da je Kristus o njej toliko govoril. Spustil se je v vse podrobnosti, ki zadevajo to krepost in tako sam nekako nakazal potrebne podvrste te kreposti, oziroma dopolnila, ki naj to krepost dovedejo do viška.

Za popolno krepost ljubezni do sovražnikov Jezus ne zahteva le tega, da krivico odpustimo, da se odrečemo vsakemu sovraštvu in maščevanju, ampak še več, da dobro delamo tistim, ki nas sovražijo; to je eno; in drugo, da molimo za tiste, ki nas preganjajo in obrekujejo. To je vrh krščanske kreposti ljubezni do bližnjega. Po tem vrhuncu smo dolžni hrepeneti, ga moramo skušati doseči v svojem vsakdanjem življenju. Vse Jezusovo delovanje na zemlji je en sam zgled take kreposti. Za tiste, ki so ga preganjali, sovražili, umorili, za tiste je dal svoje življenje, da bi jih odrešil in še na križu molil zanje.

V življenju svetnikov beremo premnoge zglede junaškega krščanstva, ko so svetniki delili največje dobrote svojim največjim sovražnikom in jih samo na ta način pridobili za Boga, če so se pridobiti dali.

Je pa to v človeškem življenju najtežje. Človeku, ki iz zlobnosti nagaja, dela krivico, škodo kar naprej in naprej, vse to z dobroto plačavati in ker je najtežje, je tudi najbolj junaško in najlepše. Vsakdanjih primerov in priložnosti za to krepost ne bo treba dosti iskati... Človek, ki hoče dosledno krščansko živeti, bo vedno preganjan, ga bodo vedno doletevale krivice; on pa bo vse to skušal prenesti in ljudem, ki z njim tako delajo, z dobroto povračal. Z dobro prijazno besedo, z darovi po svojih močeh in s postrežljivo pomočjo vsakemu v vseh njegovih potrebah, zlasti v bolezni in nesreči. To je za sovražnika najhujše maščevanje. Res je

to, kar pravi sv. Pismo, da s tem devlje človek žerjavico na njegovo glavo. To bo za krivičneža najhujši očitek vesti. Takemu plemenitemu človeku sem delal škodo, krivico in sramoto, ki mi sedaj v potrebi in nesreči pomaga. Napnimo vse moči, da ta plemeniti vrh krščanske ljubezni dosežemo. Če je to zmoglo že toliko kristjanov s pomočjo božjo, tudi nam to ne bo nemogoče.

Drug vrh, prav tako plemenit in lep na tej kreposti pa je moliti za tiste, ki nas sovražijo, preganjajo, obrekujejo. Pri vseh krščanskih mučencih beremo, kako so za svoje preganjalce molili, koliko jih je prav taka molitev rešila. Saj krivičnežu ne more pomagati nobena molitev bolj, kot udana in ponižna molitev tistega, ki je od njega preganjan.

Za to ima vsak priliko, treba je le premagati v sebi vsako sovraštvo in želeti bližnjemu, v katerem je še vedno podoba božja, da bi se res iz srca spreobrnil.

Za dokaz naše ljubezni do Boga, sprejme Bog edino le našo ljubezen do sočloveka. Če te ni, ne pomaga nobeno dokazovanje, nobena molitev. "Usmiljenja hočem in ne daritve", govori sv. Pismo.

Noben človek na svetu nam ni storil toliko krivice, toliko škode, toliko sramote, kolikor smo mi storili Bogu, pa magari z enim samim odpustljivim grehom, kaj šele s smrtnim grehom. In če želimo, da nam bo Bog hudo z dobrim vračal, da bo usmiljen in prizanesljiv z nami - moramo to zaslužiti. Vsak je tudi v tem oziru svoje sreče kovač. Vsak sam naredi Boga do sebe usmiljenega dobrotnika ali strogega sodnika in maščevalca.

"S kakršno mero boste merili, s tako se vam bo odmerilo," pravi Jezus v sv. Pismu.

Če hočemo od Boga dobrote, bodimo dobri, če hočemo telesnih darov, jih v obilnosti delimo, če hočemo odpuščanja in priznavaanja, odpuščajmo in priznavajmo, če hočemo božje milosti za pomoč do kreposti, to pomoč tudi za druge, zlasti za izgubljene, od Boga prosimo.

KATOLIČKI MISSIONI

VELIKI NAČRTI BEGUNSKI SADOVI

(Nadaljevanje)

S tem prehajajo načrti Cerkve že v nekaj okras cerkvene-ga življenja, ki mora biti pridružen tistim temeljnim potezam. Med čudovitimi sadovi življenja Cerkve je tudi karitativno delo.

Ljubezen in usmiljenje do človeške bede je znak, da ima Cerkev v sebi Kristusovo ljubezen.

Tudi v misijonih se mora kazati ta ljubezen in tu še bolj. Ne zato, da bi vršili z njo samo propagando, ne zato, da bi bilo karitativno delo neka vaba za ljudi, s tem delom ljubezni se mora razodevati živa moč in dejavnost Cerkve. In le takrat bo živ-

V treh letih begunstva je šlo v misijone vsaj 13 novih misijonarjev.

Slovenci smo žilav narod: prekopali smo se doslej skozi vse težave in nevarnosti za obstoj, ki so nas v zgodovini kar zapovrstjo zadevale. Prekopali se bomo tudi skozi današnjo narodno krizo.

Naša žilavost se vidi tudi v misijonski akciji. Ne vojna, ne okupacija, ne revolucija, ne begunstvo, ne emigracija ni mogla zamoriti misijonske miselnosti in dejavnosti med nami. V domovini je danes misijonsko življenje res

ljenja zmožna, če bo poganjala ta lepi cvet ljubezni.

Zato zlasti Pij XI. o pozarja, naj gredo v tem za svojim vzorom Gospodom Jezusom, "ki je navadno ozdravljaj bolnike, predno je začel učiti", in je prav isto apostolom ukazal in jim zato dal oblast: "In v katerikoli mesto pridete, ozdravljajte bolnike, ki so v njem in jim ozna-
mujte: Približalo se vam je božje kraljestvo." /Lk 10, 8, 9/. To morajo vršiti že zaradi tega, ker so katoličani, da se bo po njih razodevala krščanska ljubezen.

Ne zanika pa papež, da bodo s tem osvojili srca poganov. In to se res dogaja v vsej zgodovini misijonskega dela. Z deli ljubezni se jim šele morejo približati. Zato tolike in tako številne karitativne ustanove po vsem misijonskem svetu, da so naravnost apologija Cerkve. Saj pogani strme nad junaškimi zgledi krščanske ljubezni, ki jo vrše misijonarji med gobavci, najbolj zapuščenimi, ali n.pr. zdaj v kitajsko-japonski vojni. Oči tisočev in tisočev so se s tem obrnile na Cerkev.

Pri tem moramo omeniti še to, da je prav, da misijonarji sami vrše taka dela ljubezni. Zato se tudi pripravljajo nanje z zdravniškimi tečaji. A zato so predvsem poklicani misijonski pomočniki: redovniki in laiki. Ne samo usmiljene sestre, ne samo usmiljeni bratje, tudi laiki morajo pomagati pri tem. Zlasti so poklicani zdravniki. Ti se posveče za dogovorjeno dobo let, vsaj za 10 let, izključno misijonski službi. Delujejo kot zdravniki. Imajo posebne organizacije izobražencev, ki potem vodijo v posameznih misijonih zdravniško oskrbo. Belgijski zdravniki, ki delujejo zlasti v Belgijskem Kongu so napravili celo ta načrt, da bodo ustanovili medicinsko fakulteto bodočega katoliškega vseučilišča in se res že bliža svojemu cilju. Pij XI. je to belgijsko organizacijo posebno cenil in jo blagoslavljal.

le minimalno, tako kot vse drugo versko udejstvovanje, zato pa se misijonstvo krepko drži in lepe sadove rodi med nami izven domovine.

V tem članku želimo opozoriti na najbolj dragocene be-
gunske sadove - nove misijonarje in misijonarke.

Dočim v 5, 6ih letih druge svetovne vojne ni bilo mo-
goče nikomur iz domovine oditi na misijonsko polje, jih pa v treh letih begunstva odšlo vsaj 13, za katere vemo: zdi se nam pa, da jih je odšlo še več, zlasti nekaj slovenskih salezijancev, a o tem nam žal doslej kaj več še ni znanega.

Ce bi se druga svetovna vojna končala za Slovence drugače kot se je, to se pravi, če bi bila v domovini resnična svoboda in obnova, potem bi bilo število novih misijonarjev po našem mnenju še veliko večje. Koliko se jih je namreč čisto resno pripravljalo na odhod v misijone. Omenim naj le n.pr. skupino slovenjebistriških šolskih sester, ki so imele že kupljene vozne karte za pot na Kitajsko, pa je tik pred nameranim odhodom parnika izbruhnila vojna in onemogočila potovanje. Ali pa skupina idealnih salezijskih bogoslovcev z g. Mikličem na čelu, ki so za pripravo na misijone skrbno študirali misijonska vprašanja, pa jih je pobrala revolucija. Ali pa znana mladega misijonskega delavca, pisatelja in govornika in organizatorja, lazarista g. Sodjo, ki je bil z g. Kopačem na pravil že enoletni medicinski misijonski tečaj v ljubljanski bolnišnici, da bi čim bolj pripravljen šel v misijone, pa se danj sedi v ljubljanskih zaporih skupno s priljubljenim misijonskim sodelavcem "Katoliških misijonov" frančiškanom p. Marjanom Valenčkom, ki je družno z g. Sodjem in Kopačem na posebnih tedenskih sestankih sistematično študiral Kitajsko in Kitajce,

Poleg te zdravniške oskrbe vodijo laiki - izobraženci tudi druge za nekatere misijone važne stvari. V Afriki n.pr. isti belgijski izobraženci - agronomi - vodijo delo za obdelovanje polja, ki ga zamorci do sedaj niso bili vajeni. Tudi tu hočejo ustanoviti oddelek vseučilišča. Kajti za Afriko je tako delo važno. Ljudje se morajo navaditi stalnega življenja v stalnih naseljih. Tako so tudi s tem, kar je gotovo tudi delo ljubezni, ti mladi izobraženci v službi misijona.

Pri vsem tem potrebnem delu pa ne sme Cerkev pozabiti na to, da mora prodreti v narod tako, da bo ostala sicer čista v nauku in nedotaknjena v vseh stvareh, ki so ji bistvene, obenem se pa odela v kulturno obliko posameznih narodov. Tako bo povsod ista in edina, a v vsakem narodu bo imela svoje posebnosti. Ko ima to pred očmi, se zaveda, da mora v ta namen pridobiti predvsem izobražence. Ti so nekako jedro vsakega naroda. In kar danes mislijo izobraženci, to bo jutri mislil narod. Zato je neobhodno potrebno, da si ustvari Cerkev v poganskih narodih nekaka žarišča izobražencev, iz katerih bo prodirala krščanska misel v narod, ga prepajala v Cerkev in bo vedno bolj dobivala v nebitvenih stvareh potreb tega naroda.

"Sicer je res", pravi Pij XI., "da nižji izmed ljudstva lažje sprejmejo božjo besedo in njene oznanjevalce, tudi je res, da je Jezus Kristus rekel o sebi: "Duh Gospodov me je poslal, da oznamim blagovest ubogim." (Lk 4, 18) Toda pred očmi moramo imeti oni stavek sv. Pavla: "Mladim in neukim sem dolžnik" (Rim 1, 14). Poleg tega pa vemo iz izkušnje, da možje izmed ljudstva raje slede, če najuglednejši možje v državi sprejmejo Kristusov Cerkev.

katerim je on takoj po vojni tudi želel pohiteti in se zanje žrtvovati. In tako naprej.

Ko je pisec tega poročila tisto soboto 5. maja (skupaj z dvema sobratoma, od katerih je eden zdaj v ljubljanskih komunističnih zaporih, drugi pa v Tunisu tajnik primasa Afrike...) s kolesom ubiral pot proti Kranju in ponoči v zaklonišču sredi vrveža beguncev razmišljal o tem, kako bo komunizem verjetno uničil vse lepo poganjajoče mladike misijonske akcije v domovini, si pač ni mogel misliti, da bo Bog begunsko misijonsko akcijo toliko bolj blagoslovil.

G. JANEZ KOPAČ C.M.

In res. Že januarja 1946. je odpotoval na Kitajsko lazarist Janez Kopač, od Sv. Andreja pri kofji Loki doma, 36 let star. Po maturi v škofovih zavodih je vstopil v bogoslovje in po novi maši kaplanoval v škofjeloški dekaniji in na Mu-ljavi ter prefektoval v zavodu sv. Stanislava in bil nazadnje tudi ravnatelj šole KA v Ljubljani, kjer je z živo željo, oditi v misijone, vstopil k lazaristom. Kot begunec je v Lienzu v Tiro-lah med taboriščniki prav lepo deloval, potem pa je tam zapustil svojo mater, sorodnike in prijatelje ter se po več ponesrečenih poizkusih, katere je plačal tudi z zaporom, prebil čez ljube mu hribe v Italijo in potem naravnost v Rim, kjer si je brez velikih zaprek končno po nekaj mesecih le pridobil potrebne potrebne papirje in denar za vožnjo. Odpotoval je v Peking, kjer je dve leti študiral kitajščino, obenem pa bistveno sodeloval pri reševanju vprašanja, o posebnem delokrogu slovenskih lazaristov na Kitajskem. V dveh letih je v kitajščini tako napredoval, da je že začel kitajsko pridigovati v veliko zadovoljstvo vernikov, ki trdijo, da govori bolje kot mnogi, ki so že 30 let na Kitajskem. Zdaj je skupno z ostalimi

Zato zahteva sv. Cerkev, da se v misijonih ustanavljajo katoliške šole, da bodo vzgajali katoliško izobraženstvo, brez katerega ne bodo mogli dosti globoko prodreti v narod in misijonsko delo ne bo moglo biti dovršeno.

na severu Kitajske že prej delujočimi slovenskimi lazaristi odpotoval v novi delokrog: misijon ameriških lazaristov v Kanchovu v provinciji Kiangsi na južnem Kitajskem.

BOG GRE SKOZI STOLETJA

Zadnji Rimljan.

Med tem pa je prešlo menišтво v polno preosnovo in sicer po največjem možu svetovne zgodovine, ki ni samo preosnoval redovništva oz. menišťva, ampak je pritisnil pečat duhovnega napredka vsej tisočletni svetovni kulturi. - Ta mož je bil: BENEDIKT iz Nursije.

Benediktova pomembna osebnost in njegova neomajna vstranost je slovela na moči in duhu doslednosti, s katero je mogel postaviti redovništvo na tako trdno podlago in ohraniti najvišji krščanski ideal nepokvarjen v njegovi izvirnosti. - Oblika, v kateri je preosnoval redovništvo ni samo odsev človeškega prava, ampak delo njegovega lastnega življenja. Njegovo redovništvo je imelo najgloblji vpliv na zahodno-versko cerkveno življenje v srednjem veku.

Benedikt se je rodil l. 480. v Nursiji (sedaj Norcia) v Sabinski deželi v visoki planoti Apeninov ob stari salarski vojaški cesti. Trdi gorski svet vzgaja krepak in odporen rod. Nursija si je ohranila prostost in neodvisnost, katere se ne Rimljani ne pozneje Germani niso dotaknili. Krščanstvo pa je prodrlo le sem šele v 3. stoletju.

Gregor Veliki, življenjepisec svetnikov, je v svojem občudovanju božje Previdnosti pozabil opisati Benedikta - človeka tako, da je bilo o tem velikanu le malo znano o njegovi zemski poti in rodu.

Benedikt izvira iz plemiške rodbine. - Kot 17 leten gre v Rim, kjer se izučí v pravu in govornišťvu. V Rimu se je tedaj najbolj začela spajati starorimska omika s cerkvenim življenjem in antična kultura z vzhodnogotsko. Tako se je znašel popolnoma v novem družabnem redu. To je pa Benedikta preobrnilo v tako obilni meri, da je svoje življenje popolnoma preusmeril.

Mladi miroljubni "hribovec" stremeč po resnici - je začel v vrtinec in središče bojev med omikami vzhoda in zahoda, severa in juga. Razdvojen od teh silnih vtisov sklene opustiti pravo na državno pravištvo in se posveti obnovitvi cerkvenega življenja. Zapustil je Rim in šel v Sabinske gore, blizu doma, kjer se je pridružil skupnosti nekaterih mož, ki so se v samoti pripravljali v duhovniški stan. Po moči Benediktove molitve je storil Bog tu prvi "Benediktov čudež" in ko je Benedikt to uvidel, se je v strahu pred napuhom, ki bi ga mogel vreči iz njegovih namer, umaknil ter v noči in megli pobegnil v skalnato divjino v Subiaco, kjer mu menih Roman pokaže votlino, katero si izbere za bivališče. Roman ga je preskrboval tudi s hrano in mu prinesel obleko iz živalskih kož.

Kakor vsi duševni velikani, se je Benedikt v samoti

pripravljal za delo. V tej divjini je ostal 3 leta, in nato šel za klicem samostanske skupnosti v Vikovaru pri Tivoli-ju, katera ga je hotela imeti za opata. Že vnaprej je vedel in čutil, kaj ga čaka v tej meniški skupini, vendar je poskusil vzpostaviti red in strogost v samostanu. - Uspeh je bil ta, da so ga - "neprijetnega opata" - hoteli zastrupiti. To doživetje mladega reformatorja (obnovitelja) je bilo zanj dobra šola in nikoli bi on ne postal osnovatelj pravega redovništva, če bi na lastni koži ne slusil globoke propalosti tedanjega menišтва.

Opustil je zloglasni kraj in se vrnil v svojo skalnato samoto, kjer pa ni dolgo ostal. - Okoli njega so se začeli zbirati možje, ki so hoteli postati njegovi učenci in ko jih je hotel odgnati, so ga prisilili, da so ostali ob njem. Število letih pa se je tako množilo, da je bil prisiljen razpustiti skalne votline in iskati nove bivališče. - Na vrhu Monte Casina najde pripraven kraj ob "via latina" (rimski cesti), ki veže Rim z Neapoljem in tu nastane prvi benediktinski samostan, izhodišče onega ogromnega pokreta duševnih velikánov, ki je zajel ves zapad ter postal začetek novega časa.

Ako hočemo pomembnost tega moža, ki je poklical v življenje veliko versko gibanje, združiti s svetovno zgodovino, prav oceniti, ga moramo imenovati "zadnjega Rimljan", ker je le on v razsulu zapadnega cesarstva v redni čistosti združil pravi rimski duh z zapadno-severno kulturo.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

"Ljubezen me je pripeljala tako daleč!"

Cilka se je zdrznila v mislih, da jo je Ahačič iskal in jo našel sedaj kot usmiljenko na Golniku.

"Ne bojte se!" je dejal Janko, ki je skoro bral njene misli. "Tu sva se srečala le slučajno, Cilka!"

"Ne smete mi reči Cilka! Cilke Cvelbarjeve ni več. Ona je umrla za ta svet. V kolikor pa še živi in dela na tem svetu, živi in dela samo še kot sestra Valentina."

"Imate prav, sestra Valentina! Cilke Cvelbarjeve ni več! Kolikor jo je za me, je samo še v lepih sanjah in spominih. Tu ste zame in vse, za katere živite, samo še sestra Valentina. Lepo je to. Vaše pokrivalo, vaša obleka, vaše delo, vse je odtegnjeno svetu, vse je pokopalo prejšnje, ostal je samo še spomin."

"Imate prav, življenje gre svojo pot, ostanejo samo še spomini."

"Ko sem vas pred leti prosil, da bi prišli v Ljubljano na razgovor z menoj, ste mi pisala, da gredo najini poti vsaka v drugo smer in da se ne bova več srečala. Toda usoda hoče drugače. Najini poti sicer ne gresta skupaj in se nikoli ne bosta združili, vendar sta se danes zopet močno približali."

"Da, tako je! Clovek obrača, Bog obrne. Njegove misli niso naše misli in Njegova pota niso naša pota", je dejala Cilka.

Odšla je.

Janko pa je gledal za njo, dokler ni zginila za vrati.

6.

Sestro Valentino srečanje z Jankom Ahačičem ni spravilo morda iz ravnotežja, vendar so se njene misli često mudile pri

njem. Ni mislila nanj, toda čim bolj je premišljevala to srečanje, tem bolj se ji je utrjevala misel, da je božja volja, da sta se v življenju zopet srečala.

Saj tudi ne more biti drugače.

Janko vendar ni prišel na Golnik zato, da bi se srečal z njo - bolniško sestro Valentino; prišel je, da si zopet utrdi zdravje.

On, ona? Niti v sanjah ji ni kdaj prišlo na misel, da bo kje srečala Janka Ahačiča. Bila je trdno prepričana, da gresta njegova in njena pot naravnost drug od drugega.

In še tole ji je prišlo na misel.

Ko je stopila v red šolskih sester, je mislila, da bo nastavljena na kakem zavodu, ki ga oskrbuje red, za učiteljico petja. Toda, ko so odbirali sestre za Golnik, je bila tudi ona med tistimi, ki so bile dodeljene kot usmiljenke za to zdravilišče. Preponižna in prepokorna je bila, da bi se vsaj v mislih hotela upirati in morda prositi zamesto učiteljice. Ne. Šla je z drugimi sestrami na Golnik, kjer so ji zaupali poleg ostalih dolžnosti tudi pevski zbor zavodskih usmiljenk.

"Fiat voluntas tua" - "Zgodi se Tvoja volja", je bilo njeno geslo od tistega dne, ko so ji ostrigli v zavodu njene lepe črne lase, ko je odložila svojo modno obleko in si nadela redovno spokorno obleko in pokrivalo, ko je opustila svoje ime in mesto Cilke Cvelbarjeve, postala sestra Valentina; ko je zatajila samo sebe, je hotela vedno in povsod izvrševati samo božjo voljo, ki jo je spoznavala v volji svojih nadrejenih.

Po tem razmišljanju je prišla do sklepa, da je božja volja, da se je zopet srečala z Jankom Ahačičem.

S to ugotovitvijo pa še ni bila zadovoljna. Premišljevala je dalje. Če Bog želi, da sta se zopet v življenju srečala, vendar ne želi tega brez posebnega namena.

In kaj želi Bog od nje? Vprašanje, na katerega ni mogla odgovoriti.

S premišljevanjem si je vsaj malo prišla na jasno.

Razmišljanju pa je sledila molitev. Ponudila se je Bogu, da rada stori vse, kar v tem položaju zahteva od nje, samo pokaže naj ji pot, ki vodi do božjih ciljev.

In Janko?

Tudi on ni mogel kar tako mimo tega dogodka.

Tisti dan, ko je slišal v kapeli peti sestro Valentino in ko je prišel na misel, da je to njen glas, se je prestrašil samega sebe. Zbal se je, če bo njegovo srce ob misli in ob pogledu nanjo zopet zatrepetalo, če se mu bo zopet zahotelo njene ljubezni, če ga bo zopet pahnilo v nov obup in v novo hrepenenje, ki ga nikoli utešiti ne bo mogel.

Bal se je trenutka, ko jo bo zopet videl, toda ni se mogel umiriti preje, dokler je ni videl in se prepričal, da je pevka sestra Valentina - Cilka Cvelbarjeva. In ko jo je zagledal, se ga je polastila neka notranja zadovoljnost in sreča, ki ga je navdajala z veseljem. Bil je srečen in vesel, kakor je srečen otrok, ko zagleda svojo drago mamico, ki jo ima rad. Vedno je vesel, kadar jo vidi. Vedno je srečen, kadar z njo lahko spregovori prijazno besedo.

To stanje in to zadržanje ga je napravljalo srečnega.

Čas zaceli vse rane. Dolga tri leta je bilo od takrat, ko ga je kruta usoda tako neusmiljeno odtrgala od nje, v katero se je zaljubil do blaznosti. (Dalje prihodnjič).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.